

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **S. A.**, nar. X. v obci J., okres G., P., P., naposledy bytom v zahraničí: J., okres G., P., P. t. č. Pobytový tábor Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Rohovce, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-8136-139/PO-Ž-2004 zo dňa 20.9.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/65/2010-57 zo dňa 14. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/65/2010-57 zo dňa 14. septembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-8136-139/PO-Ž-2004 zo dňa 20.9.2010, ktorým odporca podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom

znení (ďalej len zákon o azyle) neposkytol navrhovateľovi doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľom vznesená námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu pre nedostatok dôvodov je nedôvodná. Argumentoval tým, že odporca v intenciách rozsudku z 8.12.2009 vyhľadal a do spisu založil informácie o krajine dôvodu, širokospektrálne zamerané na situáciu v Pakistane, podobne ako aj informácie svojim obsahom sa viažuce na konkrétne otázky súvisiace s bezpečnostnou situáciou v tejto krajine. V rozsahu nevyhnutnom pre posúdenie potreby poskytnutia doplnkovej ochrany sa zaoberal dôvodmi navrhovateľovej žiadosti o azyl, resp. obsahom vykonaných pohovorov.

Podľa krajského súdu odporca dostatočným, jasným, zrozumiteľným a logicky nadväzujúcim spôsobom odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Konštatoval, že navrhovateľ nebol v Pakistane trestne stíhaný a nemal tam žiadne problémy so štátnou mocou, z čoho vyvodil záver, že v prípade návratu mu nehrozí uloženie či výkon trestu smrti (hrozba ad § 2 písm. f/ bod 1. zákona o azyle).

Vyhodnotil a špecifikoval postavenie hlavných politických strán, včítane strany PML-N, ktorej bola (ako tvrdí) členom, ako aj strany PML-Q z pôsobenia, ktorej vyslovil svoje obavy. Podobne vyhodnotil aj pôsobenie teroristických organizácií Lashkar-e-Taiba a Al-Kaida. V oboch prípadoch svoje zistenia aplikoval na navrhovateľom prezentované dôvody jeho odchodu z Pakistanu, resp. ním vyslovené obavy z návratu, a to z pohľadu možného mučenia alebo neľudského či ponižujúceho zaobchádzania. Odôvodnil, prečo podľa jeho názoru (predovšetkým s poukazom na zistený obsah správ o krajine pôvodu navrhovateľa) v prípade návratu navrhovateľa do Pakistanu tomuto nehrozí mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie (hrozba ad § 2 písm. f/ bod 2 zákona o azyle).

Krajský súd poukázal na to, že odporca podrobne vyhodnotil na základe získaných informácií o Pakistane bezpečnostnú situáciu tak v celej krajine, ako aj v jednotlivých provinciách,

osobitne aj v provincii Pandžáb, z ktorej navrhovateľ pochádza (hrozba ad § 2 písm. f/ bod3.zákona o azyle).

Pokiaľ teda odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu, takéto jeho vyhodnotenie nie je možné automaticky považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, osobitne ak svoj názor náležitým spôsobom aj odôvodnil.

Krajský súd k námietke nesprávnosti právneho posúdenia veci v otázke neposkytnutia doplnkovej ochrany uviedol, že dospel k zhodnému názoru ako odporca, vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí a to v celom jeho rozsahu.

Krajský súd zdôraznil, že navrhovateľ nebol nikdy nebol v Pakistane trestne stíhaný a nemal žiadne problémy so štátnou mocou, teda mu logicky nehrozí uloženie či výkon trestu smrti.

Poukázal tiež na skutočnosť, že hodnotenie naplnenia či nenaplnenia predpokladov poskytnutia doplnkovej ochrany vychádza jednak zo samotných dôvodov, ktoré viedli žiadateľa o azyl k odchodu z krajiny jeho pôvodu a jednak zo situácie zistenej v čase vydania rozhodnutia (výroku), týkajúceho sa doplnkovej ochrany. Navrhovateľ pri vstupe do azylovej procedúry tvrdil, že Pakistan opustil z dôvodu obavy pred príslušníkmi strany PML-Q, keď sám podporoval stranu PML-N. Žiadne iné dôvody neuviedol ani v opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu z 3.1.2005. Na pojednávaní pred NS SR uviedol, že v Pakistane došlo k zmene pomerov, že bol zabitý jeho strýko s rodinou. I napriek tomu NS SR potvrdil rozhodnutie odporcu vo výroku o neudelení azylu, t. j. potvrdil, že pre jeho udelenie nebolo splnené zákonné dôvody.

V priebehu následne pokračujúceho konania pred odporcom navrhovateľ ako ďalší dôvod svojho odchodu uviedol strach pred hnutiami Lashkar-e-Taiba a Al-Kaida, pričom napadnutie jeho osoby, ktoré pôvodne pripisoval politickej strane PML-Q, orientoval vo vzťahu k teroristickým organizáciám. Takáto zásadná zmena v osobe subjektu - pôvodcu obáv svedčí aj podľa názoru krajského súdu o nedôveryhodnosti navrhovateľa, na skutočnosť ktorú poukázal aj odporca.

Podľa krajského súdu táto pochybnosť nebola odstránená ani tvrdením navrhovateľa, že vzhľadom na skutočnosť, že jeho rodina už nežije, preto sa neobáva o tom hovoriť.

Jednak preto, že smrť členov rodiny ničím nepreukázal, ak by k nej aj došlo, je málo pravdepodobné, že by členovia „nepriateľských strán“ zabili jeho strýkov, brata a manželku, a to cca dva roky potom, ako navrhovateľa odišiel z Pakistanu z dôvodu obavy pred PML-Q, s ktorou stranou odmietol spolupracovať a konečne pretože aj v tomto tvrdení sú závažné rozpory (pôvodne tvrdil, že nemá manželku a že jeho traja bratia žijú v Ománe, resp. v Saudskej Arábii, neskôr že medzi zabitými členmi jeho rodiny bola aj brat a manželka).

Podľa krajského súdu tvrdenia navrhovateľa o smrti členov jeho rodiny nie je možné považovať za hodnoverné, pričom skutočnosť, podľa ktorej bol údajne zbitý členmi strany PML-Q nie je možné považovať za mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie a to ani v prípade ak by k napadnutiu jeho osoby skutočne došlo.

Údajné zbitie navrhovateľa v roku 2004 nie je možné začleniť do kategórií neľudského zaobchádzania, i keď (ak k nemu došlo), by bolo vo všeobecnosti neprijateľným spôsobom presadzovania politických cieľov.

Krajský súd však poukázal na skutočnosť, ktorú konštatoval aj odporca, že je málo pravdepodobné, aby navrhovateľovi (v prípade návratu do krajiny pôvodu) hrozilo takéto zaobchádzanie od tretích subjektov po šiestich rokoch potom, ako malo dôjsť z jeho strany k odmietnutiu spolupráce s PML-Q, pričom medzičasom došlo v kladnom slova zmysle k zmene postoja vlády vo vzťahu k pôsobeniu tak teroristických organizácií, ako aj k obdobným prejavom politického násilia. Zo správ o krajine pôvodu vyplýva, že pakistanskí navrátilci, vrátane neúspešných žiadateľov o azyl, sa pri svojich návratoch nestretávajú so zlým zaobchádzaním.

Pokiaľ ide o vyhodnotenie nenaplnenia tretieho, zákonom predpokladaného dôvodu poskytnutia doplnkovej ochrany, t. j. vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, odporca podľa súdu správne ustálil, že návrat navrhovateľa je možný. Pakistan nie je krajinou, v ktorej by prebiehal vnútroštátny ozbrojený konflikt, čo je takisto zrejmé z obsahu správ o krajine pôvodu, na ktoré súd v podrobnostiach odkázal.

Na základe uvedeného krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil ako správne ako zákonné.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že odôvodnenie rozhodnutia odporcu sa v prevažnej miere zaoberá všeobecnou situáciou v krajine pôvodu a v odôvodnení rozhodnutia absentuje analýza posudzovania existencie hrozby vážneho bezprávia a teda vážneho a individuálneho ohrozenia jeho života a nedotknuteľnosti jeho osoby v prípade návratu do Pakistanu.

Navrhovateľ zdôraznil, že podľa dostupných informácií o krajine pôvodu, je situácia v Pakistane naďalej veľmi vážna a nebezpečná. V tejto súvislosti poukázal na správu o krajine pôvodu z 29.9.2011 zdroj: UK Home Ofice, UK Border Agency, v ktorej sa uvádza... *“V roku 2010 bola v Pakistane naďalej vysoká miera terorizmu, v Pakistane sídliace teroristické organizácie stále ohrozujú vnútornú, regionálnu a globálnu bezpečnosť. Násilie je výsledkom ako politických tak aj sektárskych konfliktov rozšírených po celej krajine, pričom teroristické incidenty sa vyskytujú v každej provincii“*.

Navrhovateľ v odvolaní citoval správy o stave krajiny v roku 2009 z hľadiska bezpečnosti zo zdrojov: Súhrnná správa Human Rights Watch z januára 2009, Správu BBC News zo 17.4.2009 a Správu Hraničnej agentúry britského MV o Pakistane z januára 2010, vyhodnocujúcu riziká týkajúce sa Pakistanu, vyhodnotenú organizáciou Janes Sentinel aktualizovanú 8.9.2009.

Navrhovateľ uviedol, že na základe uvedených správ nie je možné vylúčiť, že v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu by mu nehrozilo vážne bezprávie pre aktivity, ktoré vykonával pred odchodom z Pakistanu, resp. z dôvodu nestabilnej situácie v Pakistane.

Navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že v intenciách rozsudku NS SR sp. zn. 1Sža/49/2009 v ďalšom konaní komplexne a objektívne posúdil vyjadrenia navrhovateľa, ktoré uvádzal v priebehu celého

azylového konania a využil informácie o krajine pôvodu, z ktorých zistil, že pakistanská vláda vyvíja aktívnu činnosť na potlačenie extrémistických skupín ako sú Al-Kajda a Laskhar-e-Taiba, pred útokmi ktorých mal navrhovateľ obavy. Vláda taktiež pristúpila k viacerým medzinárodným dohovorom o občianskych a ľudských právach čo predstavuje kľúčový krok k ochrane ľudských práv v Pakistane pre všetkých obyvateľov. Pokiaľ by teda navrhovateľ požiadal o ochranu pred údajnými útokmi, vláda Pakistanu je schopná a ochotná takúto ochranu poskytnúť, navrhovateľ však o takúto ochranu nepožiadala.

Odporca v tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľ nebezpečenstvo zo strany teroristických organizácií uviedol až po troch rokoch od podania jeho žiadosti o azyl, čo v danom prípade vyznieva nedôveryhodne a zároveň aj účelovo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. januára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Informačná správa o krajine pôvodu - Pakistan, Pohraničný úrad Spojeného kráľovstva Veľkej Británie z 18.1.2010, Správa Úradu pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA o praktikách v oblasti ľudských práv za rok 2009 z 11.3.2010, Správa o terorizme MZV USA z 5.8.2010,

Dokumentačné stredisko pre utečencov Írska /Výbor pre právnu pomoc/ - odpoveď z 26.5.2010, informácie zo slovenskej a zahraničnej tlače a ďalších verejne dostupných zdrojov) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie dôvodov pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Z administratívnych spisov vyplynulo, že navrhovateľ dňa 6.10.2004 požiadal o azyl na území SR z dôvodu vojnového konfliktu a náboženského prenasledovania v krajine jeho pôvodu.

Dňa 3.1.2005 odporca navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Pakistanu podľa § 47 zákona o azyle.

Dňa 24.2.2005 navrhovateľ podal proti rozhodnutiu odporcu opravný prostriedok a Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 9Saz 8/2005-36 zo dňa 4.9.2005 rozhodnutie odporcu č. p.: MU-8136/PO-Ž/2004 potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie a Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 5SžoKS 34/2006 zmenil rozsudok krajského súdu tak, že potvrdil rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a v časti, ktorou bolo rozhodnuté že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Pakistanu, rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca rozhodnutím č. p.: MU-8136-86/PO/Ž/2004 zo dňa 7.5.2008 rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c ods.1 a §20 ods. 4 zákona o azyle a o tom, že v jeho prípade neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ opravný prostriedok a Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 9Saz 47/2008 zo dňa 12.11.2008 potvrdil rozhodnutie odporcu č. p.: MU-8136-86/PO/Ž/2004 zo dňa 7.5.2008. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1Sža/49/2009 zo dňa 8.12.2009 predmetný rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z predmetného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že podľa názoru odvolacieho súdu nebolo spoľahlivo zistené, že obavy, ktoré navrhovateľ špecifikoval aj s pomenovaním zdrojov takýchto obáv nie je možné považovať za závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom podľa odvolacieho súdu vzhľadom na to, že odporca vykonal dokazovanie na posúdenie aktuálnej situácie v krajine pôvodu jedinou správou, a to „Súhrnnou teritoriálnou informáciou - Pakistan“ aktualizovanou zastupiteľským úradom ČR v Islamabadě k 19.4.2008 spôsobil, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že odporca po zrušení uvedeného rozhodnutia uskutočnil s navrhovateľom dňa 11.8.2010 pohovor, z ktorého vyplynulo, že navrhovateľ trvá na dôvodoch svojej žiadosti, ktoré uviedol v predchádzajúcich pohovoroch a ku svojim obavám zo strany hnutia Lakhar-e-Taiba a Al-Kájdy uviedol, že pred vycestovaním z Pakistanu ho členovia Lakhar-e-Taiba a Al-Kájdy viackrát vyzývali, aby ich podporoval, s čím on nesúhlasil, nakoľko nesúhlasí s ich výkladom koránu, najmä čo sa týka džihádu. Tieto skupiny chceli údajne získať jeho podporu, nakoľko bol vplyvný a pomerne bohatý človek v mieste bydliska a preto by mohol ľahko získať pre nich ľudí, potenciálnych bojovníkov. Keďže ich nechcel podporovať, v roku 2004, asi 4-5 mesiacov pred jeho vycestovaním ho fyzicky napadli - zbili. Túto udalosť polícii nenahlásil, lebo polícia v Pakistane nefunguje. Na otázku prečo o týchto problémoch hovoril až pred Najvyšším súdom SR, navrhovateľ odpovedal, že sa obával o bezpečnosť svojej rodiny kvôli svojim problémom s týmito hnutiami a že nebol v bezpečí ani na inom mieste v Pakistane, pretože Al-Kájda je prítomná všade v Pakistane.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu uviedol, že proti navrhovateľovi je na území SR vedené trestné konanie, je stíhaný pre obzvlášť závažný trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti a pre obzvlášť závažný trestný zločin prevádzachťva, navrhovateľ je zároveň stíhaný talianskymi justičnými orgánmi, ktoré vydali na neho Európsky zatýkací rozkaz a žiadajú jeho vydanie. Z dôvodu prebiehajúceho trestného konania bol v období od 28.11.2008 do 25.8.2010 na základe príkazu OS Bratislava č. 1Kv 126/07 umiestnený v Ústave na výkon väzby v Bratislave.

Odporca s odkazom na zdroje, z ktorých informácie o krajine pôvodu čerpal, popisuje súčasnú bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa so zameraním na pôsobenie teroristickej organizácie Al-Kájda, pozornosť venuje aj pozitívnemu vývoju v krajine pôvodu z hľadiska ratifikácie medzinárodného Dohovoru o ekonomických, sociálnych a kultúrnych právach (ICESCR) a podpísania dohovoru o občianskych a politických právach (ICCPR) ako aj dohovoru proti mučeniu, inému hrubému, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu (UNCAT) dňa 17.4.2008, ktoré podľa odporcu predstavuje kľúčový krok k zaisteniu rešpektovania, uznania a ochrany ľudských práv, ktoré všeobecne platia bez vládneho obmedzovania.

Odporca podrobne vyhodnotil existenciu zákonných podmienok v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle a dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Odporca vychádzal z tvrdení navrhovateľa, že do Pakistanu sa nechce vrátiť, nakoľko sa obáva o svoju bezpečnosť zo strany PML-Q a teroristických skupín Lakhar-e-Taiba a Al-Kájda.

Odporca pritom zdôraznil, že obavy zo strany Lakhar-e-Taiba a Al-Kájdy uviedol až na pojednávaní pred NS SR v roku 2007. Podľa odporcu zmena v tak zásadných vyjadreniach majúcich vplyv na rozhodnutie o jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu, napriek tomu, že bol opakovane ubezpečovaný o utajení ním uvádzaných údajov počas azylového konania a to po takmer troch rokoch od podania jeho žiadosti, nevyznieva dôveryhodne.

Čo sa týka strany PML-Q, pred ktorou navrhovateľ vyjadril obavy, odporca uviedol, že táto je v súčasnosti v opozícii, umiernená islamská strana PML-N, ktorej je členom, bola až do odstúpenia do opozície v období od februára 2010 do septembra 2010 súčasťou vládnej koalície. PML-N je však naďalej najmocnejšou politickou stranou pri moci v provincii Pandžáb, odkiaľ navrhovateľ pochádza. Teroristické skupiny Lakhar-e-Taiba a Al-Kájda, ktorých sa navrhovateľ obáva, sú v Pakistane vládou zakázané, naďalej však v krajine pôsobia a sú zodpovedné za mnohé porušenia ľudských práv aj civilistov. Dohoda medzi súperiacimi politickými stranami v otázke boja proti militantným skupinám je považovaná za dôležitý pokrok. Podľa odporcu sa však nepotvrdilo, že by sa tieto zoskupenia zamerali práve na osobu navrhovateľa a že by bol vystavený vyššiemu riziku ako bežní obyvatelia. Odporca tiež poukázal na to,

navrhovateľ sa po údajom útoku týchto skupín na políciu neobrátil, podľa jeho vyjadrení preto, že polícia v Pakistane nefunguje. Podľa dostupných zdrojov, efektívnosť polície aj súdnictva sa mnohokrát líši v závislosti od konkrétneho miesta v Pakistane. Ak sa navrhovateľ skutočne obával o svoju bezpečnosť, mal sa najskôr obrátiť na políciu a požiadať o ochranu. Z jeho výpovede tiež možno vyvodit' záver, že jeho nehody s príslušníkmi týchto skupín mali lokálny charakter, obec, v ktorej sa mali odohrať má približne 2000 obyvateľov. Vzhľadom na to, že bol predsedom PML-N len v malej dedine, nie je dôvodné podozrenie, že by sa dostal do pozornosti týchto hnutí do takej miery, že by jeho život mohol byť ohrozený aj na inom mieste v Pakistane. Navyše od jeho vycestovania z Pakistanu uplynulo viac ako 6 rokov a teda je málo pravdepodobné, že by sa na neho uvedené skupiny zameriavali. Okrem toho, navrhovateľ pochádza z Pandžábu a nie zo severných provincií, kde sa aktivity teroristických skupín najviac sústreďujú. Neboli zistené dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, tak ako to vyplýva zo zákona o azyle. Navrhovateľovi nebol uložený trest smrti a nie je trestne stíhaný v krajine pôvodu, nehrozí mu uloženie trestu smrti, nehrozí mu mučenie ani neľudské zaobchádzanie ani trest. Na základe výpovede navrhovateľa a dostupných informácií sa s dostatočnou pravdepodobnosťou nepreukázalo, že by v Pakistane mohol byť vystavený vážnemu ohrozeniu jeho osoby vo vyššej miere ako všeobecne vyplýva pre veľkú časť obyvateľstva v súvislosti so všeobecnou situáciou v krajine.

Všeobecná situácia v Pakistane nezodpovedá situácii všeobecného násillia a vnútroštátneho konfliktu v zmysle zákona o azyle, nehrozí mu uloženie alebo výkon trestu smrti. Vzhľadom na to, že neboli zistené dôvody domnievať sa, že v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle zákona o azyle, neboli zistené ani dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu, resp. poskytnutie doplnkovej ochrany žiadateľom neuplatnenej a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky navrhovateľa, ktorý odporcovi vyčítal, že odôvodnenie rozhodnutia sa v prevažnej miere zaoberá všeobecnou situáciou v krajine pôvodu a v odôvodnení rozhodnutia absentuje analýza posudzovania existencie hrozby vážneho bezprávia a teda vážneho a individuálneho ohrozenia jeho života a nedotknuteľnosti jeho osoby v prípade návratu do Pakistanu, túto námietku vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že v správnom konaní ležalo bremeno tvrdenia či už azylovo relevantných dôvodov, resp. dôvodov pre poskytnutie doplnkovej ochrany predovšetkým na navrhovateľovi (pre porovnanie napr. rozsudok Nejvyššího správního soudu ČR zo dňa 16.9.2005 č. j. 6Azs 224/2004–37). Ani pozornosti NS SR neuniklo, že kým v pôvodnom konaní navrhovateľ uvádzal obavy o svoju bezpečnosť zo strany PML-Q, po troch rokoch zmenil výpoveď a tvrdil, že sa obáva atakov zo strany teroristických skupín Lakhar-e-Taiba a Al-Kájda. Pričom ani podľa odvolacieho súdu sa navrhovateľovi nepodarilo presvedčivo odôvodniť takúto zmenu výpovede a jeho vyjadrenia preto požívali aj podľa odvolacieho súdu nízku úroveň dôveryhodnosti aj s poukazom na rozpory vo výpovediach, ktorým odporca ako aj krajský súd venovali osobitnú pozornosť a na ich bližšie zistenia odvolací súd v podrobnostiach odkazuje.

Odporca preto správne vzhľadom k zmene výpovede navrhovateľa a jeho rozporom vo výpovediach považoval ním poskytnuté informácie za nedôveryhodné a účelové. Za takejto dôkaznej situácie nebolo možné bez ďalšieho hovoriť o dôkaznej núdzi, potrebe objasniť uvedené skutočnosti, či o prechode dôkazného bremena na správny orgán, pretože *„absencia tvrdenia relevantných skutočností zo strany žiadateľa o azyl, resp. i doplnkovú ochranu môže byť len ťažko nahradená zisteniami správnym orgánom inak získanými (...) Pokiaľ totiž žiadateľ o azyl svojimi vyjadreniami (ktoré mení, resp. si protirečí) sám spochybňuje vážnosť a pravdivosť takýchto tvrdení či už o prenasledovaní alebo riziku vážneho bezprávia, napriek skutočnosti, že pochádza*

z krajiny, ktorá je problematická, nespĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Navrhovateľ tiež argumentoval zlou bezpečnostnou situáciou v krajine jeho pôvodu. K tomu je potrebné uviesť, že skutočnosť, že v niektorej krajine existuje autoritársky a nedemokratický systém, ktorý v mnohých prípadoch pošliapava ľudské práva, resp. nie je schopný zabezpečiť ochranu ľudských, neznamená, že ktorýkoľvek občan takejto krajiny je tomuto negatívnemu vplyvu priamo alebo sprostredkovane vystavený (porovnaj rozsudok Nejvyššího správného soudu ČR 2Azs 31/2011–69).

Pokiaľ navrhovateľ namieta deficity pri zisťovaní skutkového stavu veci v súvislosti i s použitím správ o situácii v krajine pôvodu, najmä čo sa týka ich všeobecnosti a neaktuálnosti, odvolací súd uvádza, že informácie o krajine pôvodu použité vo veci medzinárodnej ochrany musia byť v maximálne možnej miere (1)relevantné, (2) dôveryhodné a vyvážené, (3) aktuálne a overené z rôznych zdrojov, a (4) transparentné a dostupné.

Krajský súd v intenciách tohto právneho názoru, sa s touto námietkou vysporiadal a vyhodnotil námietku navrhovateľa ako nedôvodnú. Uviedol, že odporca vychádzal z aktuálnych správ o krajine pôvodu, ktoré sa zaoberali postavením hlavných politických strán, včítane strany PML-N, ktorej bol navrhovateľ (ako tvrdí) členom, ako aj strany PML-Q z pôsobenia, ktorej vyslovil svoje obavy. Podobne vyhodnotil aj pôsobenie teroristických organizácií Lashkar-e-Taiba a Al-Kaida. V oboch prípadoch svoje zistenia aplikoval na navrhovateľom prezentované dôvody jeho odchodu z Pakistanu, resp. ním vyslovené obavy z návratu, a to z pohľadu možného mučenia alebo neľudského či ponižujúceho zaobchádzania. Krajský súd tiež uviedol, že odporca vyhľadal a do spisu založil informácie o krajine pôvodu, širokospektrálne zamerané na situáciu v Pakistane, podobne ako informácie svojim obsahom sa viažuce na konkrétne otázky súvisiace s bezpečnostnou situáciou v tejto krajine. V rozsahu nevyhnutnom pre posúdenie potreby poskytnutia doplnkovej ochrany sa zaoberal dôvodmi navrhovateľovej žiadosti o azyl, resp. obsahom vykonaných pohovorov.

K uvedenému vyhodnoteniu námietky navrhovateľa nemá žiadne výhrady ani dovolací súd.

Odvolačný súd ďalej k veci dodáva, že odporca poukázal na pozitívny vývoj v krajine z hľadiska ratifikácie medzinárodných dohôd (ICESCR, ICCPR a UNCAT, ktoré podľa odporcu predstavuje kľúčový krok k zaisteniu rešpektovania, uznania a ochrany ľudských práv, ktoré všeobecne platia bez vládneho obmedzovania. Odporca sa napokon venoval osobitne situácii v Pandžábe, odkiaľ navrhovateľ pochádza a pozornosť venoval aj načrtnutému problému navrhovateľa z hľadiska jeho lokality (dediny s 2000 obyvateľmi) v porovnaní so zmenou situácie týkajúcej sa postavenia politických strán PML-N a PML-Q.

Zistenia odporcu nachádzajú oporu v správach, na ktoré sa v rozhodnutí odvoláva a ktorých zdroje uvádza a tieto napokon ani navrhovateľ nenamieta. V žiadnom prípade však neobstojí námietka navrhovateľa, že odôvodnenie rozhodnutia sa zaoberá všeobecnou situáciou v krajine pôvodu.

Za správny a zákonný preto považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, pretože dôvody navrhovateľa nebolo možné považovať za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Prvostupňový súd sa podľa názoru odvolacieho súdu vyjadril ku všetkým podstatným námietkam obsiahnutým v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu. Odvolací súd sa s jeho právnym názorom stotožňuje a v podrobnostiach na dôvody obsiahnuté v rozsudku prvostupňového súdu odkazuje.

Odvolačné námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. januára 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová